

potud, že přiznal žalobkyni 200 Kč měsíčně ode dne podání žaloby až do 5. února 1923, jinak žalobu zamítl, a to pokud se domáhala výživného po 5. únoru 1923, pro tentokráte. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalobkyně rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Manžel jest dle §u 91 obč. zák. jen povinen, poskytovat manželce přiměřenou výživu podle svého jmění, a také podle §u 1264 obč. zák. může býti žádána přiměřená výživa jedině, pokud manžel je s to, ji poskytovat. Pro zodpovědění této otázky není rozhodující, jak žalobkyně tvrdí, pracovní síla, možnost práce, nebo příležitost k výdělku, nýbrž jedině skutečně docílený příjem. Poněvadž podle zjištění prvního soudu jest žalovaný nyní bez zaměstnání a odkázán pouze na svou invalidní rentu, scházejí nyní skutkové a právní předpoklady pro přiznání a určení výživného pro žalobkyni a právem zamítl soud první žalobu pro tentokráte, pokud uplatňuje nárok za dobu po propuštění žalovaného ze železniční služby. Co se týče doby až do 5. února 1923, jest příspěvek na výživné 200 Kč měsíčně přiměřeným s ohledem na to, že podle zjištění prvního soudu veškerý příjem žalovaného činil 1165 Kč měsíčně a že žalovaný musel pečovat nejen o sebe, nýbrž také o svou tehdejší družku života a tři nemanželské děti, poněvadž tato částka činí okrouhle $\frac{1}{5}$ veškerých příjmů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dle §u 91 obč. zák. jest muž povinen poskytovat ženě slušnou výživu dle svého majetku. Žiji-li manželé odděleně, a neztratila-li žena nároku na výživu, jest muž povinen poskytovat jí přiměřené vyživovací příspěvky. Jejich výše se řídí jeho majetkovými poměry v celku, nikoli pouhým hotovým jměním. Výživa, kterou má muž poskytovat, má býti slušná, dle jeho sil a musí býti při jejím přisuzování vzat zřetel i na zvláštní osobní poměry mužovy. Není-li muži možno poskytovat výživné, pomíjí přirozeně nárok ženin. Nižší soudy přisoudily žalobkyni přiměřený příspěvek na výživu od podání žaloby až do propuštění žalovaného ze služby u železnice, uváží-li se, že týž je povinen dle zákona (§ 166 obč. zák.) ze svého příjmu obstarávat výživu svým třem nemanželským dětem, — ovšem nikoli své družce života.

Čís. 3645.

Vynesl-li soudce v době svého přidělení k jinému soudu rozsudek ve sporu, jež u svého soudu osobně projednal, nebyl rozsudek vynesena soudcem k tomu neoprávněným.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 1482/23.)

Žalobě o 3.000 Kč procesní soud první stolice (okresní soud v K.) vyhověl, o d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Zmatečnost dle §§ 477 čís. 2 a 3 a §u 503 čís. 1 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že rozsudek vynesen byl soudcem drem L-em, který byl v čas vynesení rozsudku přidělen jinému soudu (okresnímu soudu v T.). Především poukázati jest k tomu, že, jak patrně z věstníku min. spravedlnosti pro rok 1923, okresní soudce Dr. L., spor tento projednával, nebyl přeložen k okresnímu soudu v T. Od přeložení dlužno však rozecznávati pouhé dočasné přidělení soudce k jinému soudu dle §u 46 odstavec druhý zák. o org. s. Soudce, jinému soudu pouze přidělený, nepřestává býti samosoudcem soudu, pro nějž jest jmenován, a neztrácí jurisdikce, dle §u 5 j. n. pro tento soud mu propůjčené. Vynese-li tedy takovýto soudce v době svého přidělení k jinému soudu rozsudek ve sporu, který u svého soudu osobně projednal, nelze mluvit o tom, že rozsudek vynesen byl soudcem k tomu neoprávněným. Není tu tedy vytýkané zmatečnosti.

Čís. 3646.

Působnost rozhodčího soudu zemské úřadovny všeobecného pensijního ústavu soukromých zaměstnanců (zákon ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. zák. na rok 1907) nevztahuje se na toho, kdo byl před sestátněním soukromé železnice zaměstnán v pomocném podniku železnice, jenž sestátněn nebyl, třebaže byl pojištěn u pensijního ústavu dráhy, jenž byl státem převzat v celku.

Předpis §u 3 zák. ze dne 3. března 1921 čís. 99 sb. z. a n. vztahuje se na takové zaměstnance soukromých železničních podniků, kteří po sestátnění buď byli ještě činní ve službách státních nebo byli by bývali činní, kdyby zatím nebyli odešli do neaktivního poměru, nevztahuje se však na případy, kdy zaměstnanec před sestátněním nebyl zaměstnán přímo u sestátněného železničního podniku a zůstal i po jeho sestátnění ve službách soukromých, třebaž byl na h o d i l e členem pensijního ústavu sestátněné dráhy, kterýžto ústav byl státem převzat. Vdově přísluší však proti státu nárok na zvýšení požitků dle nařízení ze dne 4. května 1920, čís. 342 sb. z. a n. a zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 299 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Rv I 1597/23.)

Manžel žalobkyně byl pokladníkem hnědouhelných dolů akciové společnosti c. k. priv. Duchcovsko-Podmokelské dráhy. Duchcovsko-Podmokelská dráha byla jednak vlastníci dráhy, jednak právě uvedených dolů. Pro zaměstnance dráhy i dolů byl zřízen jediný pensijní fond, u něhož byl manžel žalobkyně pojištěn. Dle zákona ze dne 11. dubna 1886 byla Duchcovsko-Podmokelská dráha převzata státem, nikoli však podnik důlní, který zůstal samostatným podnikem ve vlastnictví akciové společnosti. Stát převzal tehdy i celý pensijní fond, u něhož byli pojištěni jak zaměstnanci sestátněné dráhy, tak i zaměstnanci důlního podniku s tím, že nenamítá ničeho proti tomu, by i oni zaměstnanci důlního